

739

1824. Προικοπαράδοσις νοταρίου Πούλου, Ἀθηνῶν,
ἐν 297^α, σ. 56–57.

«ἡ προικοπαράδοσις τῆς νεονύμφου Σ. . . . ὅπου τὴν προικίζουσιν ἡ ἀδελφάδες τῆς ἡ Σ. καὶ Β., ἀπὸ πατρικὸν καὶ μητρικὸν τέλειον μερίδιον, τὰ κάτωθεν . . . καὶ διὰ νάκτι γρόσια 300 καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχουν τὰ γρόσια, τοῦ δίδουν τὸ ἄλλο ἡμισυ ὀσπῆτιον δι' ἀμανάτι, ἕως ὅπου νὰ παραδώσουν τὰ γρόσια 300, τὸ νάκτι, ἕως μῆνες ἕξη. Τάσσει δὲ καὶ ὁ γαμπρὸς Γ.Μ. τῆς ἑαυτοῦ γυνῆς Σ. διὰ προγαμιαίαν δωρεὰν γρόσια 301 . . .».

740

1824. Κληρονομικὸς συμβιβασμὸς ἐν Ἀθηναίῃς,
ἐν 297^α, σ. 526–527.

« . . . ἐπαρρησιάζθη ἐνταῦθα ὁ Θ.Κ. μετὰ τῶν πενθερῶν αὐτοῦ Γ.Σ. καὶ γυναικὸς αὐτοῦ Σιδερῆς, ὁ ὁποῖος ἀνέφερεν, ὅτι ἀπέθανεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ε., ἀφήσασα βρέφος θηλυκόν, τὸ ὁποῖον μετὰ 16 ἡμέρας ἀπέθανε καὶ ὅτι, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν περὶ κληρονομίας νόμον εἰς τὴν περιουσίαν τῆς θυγατρὸς του, ὅπου ἔζησεν ἡμέρας 16 μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἐσυμβιβάσθη μὲ τοὺς πενθεροὺς αὐτοῦ. Ὅθεν μὲ εὐχαρίστησιν του οἰκειοθελῇ καὶ ἀβίαστην, διεμοίρασε τὴν περιουσίαν ὅπου ἐγένετο μετὰ τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ε. καὶ τοῦ βρέφους ὡς ἑξῆς . . . ».

741

1824. Φιρμάνιον ὑπὲρ ἐπισκόπου Ὁστροβόου, Τζουμᾶ, Καϊλαρίων καὶ περιχώρων, Νεοφύτου, μνημ. ἐν 331, σ. 294–295.

742

1824. Πωλητήριον, ἀπὸ 1 Αὐγ., ἐν χωρίῳ Δοβρᾶς τῶν Ζαγοροχωρίων, δι' οὗ δηλοῦται, ὅτι ἐνὸς κατοίκου τοῦ χωρίου «τὸ ὀσπίτι του χρεωστεῖ βασιλικὸν δόσιμον πεκαγιὲν τῆς χώρας καὶ μὴ ἔχοντας νὰ τὰ πλερώσῃ, ἀπεφασίσαμεν, κατὰ τὸ τοπικὸν τοῦ βιλαετιοῦ καὶ ἐβγάλαμεν τὸ ἀμπέλι του . . . στὸ μεζάτι καὶ τὸ ἐπουλήσαμεν τοῦ . . . », ἐν 350, σ. 54.

743

1824. Κώδιξ τῶν Νόμων. Φυλλάδιον Α'. Ἐκ τῆς ἐν Ὑδρα τυπογραφίας (εἰς 16ον),
«Ἀπάνθισμα τῶν Ἑγκληματικῶν».

744

1824. Ἀπόφασις Δημογερόντων Ναούσης (Πάρου), ὑπ' ἀριθ. 375,

ἐν 44, σ. 380–381. (Πρβλ. ἐν τούτοις κατωτέρω ἀριθ. 746.)

«... ἀκολουθοῦντες τὴν ἀνέκαθεν παλαιὰν συνθήειαν τῆς νήσου μας, τὴν ὁποίαν καὶ αἱ πέριξ ἡμῶν νῆσοι ὡς νόμον ὑπηρετοῦσι, ἵνα ὁπότεν θᾶτερος τοῦ ἀνδρογύνου τελευτήσῃ ἄκληρος, ὁ ζῶν νέμεται τοὺς καρποὺς ἀπάσης τῆς περιουσίας τοῦ τελευτηκότος, ἄχρι οὗ μένει ἀνύπανδρος».

745

1824. Διανομή κληρονομίας (τῆς 27 Νοεμβρ.) ἐν Ναούσῃ (Πάροῦ), ἐν 57, σ. 187.

«... ἐπειδὴ καὶ ἡ παλαιὰ μας συνθήεια ἐπικρατεῖται, γὰ ἀπολαμβάνῃ τὸ ἀνδρογύνον, χωρὶς κληρονόμον, ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μερίδια τὸ ἓν, ἐνγάζοντας τὰ ψυχικὰ καὶ χρέος...».

746

1825. Ἀποδεικτικόν, τῆς 30 Δεκ., Παροικίας Πάροῦ, τῆς δημοσίου Νοταρίας,

ἐν 44, σ. 188. (Πρβλ. ἐν τούτοις ἀνωτέρω ἀριθ. 744).

«... εἶναι αὕτη ἡ συνθήεια εἰς ὅλους ἐν γένει τοὺς ἐγκατοίκους ταύτης τῆς χώρας: ὅτι ὅταν πληρώσῃ τὸ κοινὸν χρέος τοῦ θανάτου ἀτεκνός, χωρὶς καμμίαν διαταγὴν, τότε τὸ ζωντανὸν πρόσωπον δὲν λαμβάνει ἄλλο τι περισσώτερον, εἰ μὴ τὸ ἐπιταμοῖον ἀπὸ ὅλην τὴν κλητὴν καὶ ἀκλήτην περιουσίαν τοῦ ἀποθανόντος. Ἡ αὕτη συνθήεια ἐπικρατεῖται τόσον εἰς τοὺς ἱερεῖς, καθὼ καὶ εἰς τοὺς λαϊκοὺς...».

747

1825. Γράμμα πΚ., τῆς 21 Νοεμβρίου, ἐν 178, σ. 230.

«... γὰ μὴ τολμήσωσι, μήτε φανερώς, μήτε κρυφίως, γὰ ἐκτελέσωσι συνοικέσια ἑτεροδόξου μὲ ὀρθόδοξον, ἢ σουδίτου μὲ ραγιαδισαν, ἐπειδὴ καὶ τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο ἔχει γὰ διαλυθῇ...».

748

1825. Τὸ ὑπουργεῖον Δικαίου πρὸς τὸ ἐπαρχεῖον Μυκόνου καὶ Σύρας, ἀπὸ 12 Ἰαν.,

ἐν 44, σ. 391, ἀριθ. 390.

«... Δὲν δύναται... γὰ συγκατανεύσῃ τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο εἰς τὸ γὰ ἐπικυρώσῃ τὰς τοπικάς, ὡς μερικὰς συνθηείας τῆς νήσου ταύτης (Μυκόνου), αἱ ὁποῖαι σχεδὸν ἐπέχουν τόπον νόμον· διότι ἡ Ἑλλὰς, ἐνωμένη εἰς ἓν διὰ τοῦ πολιτικοῦ της χάρτου, δὲν ὑποφέρει ποτὲ γὰ διοικῆται ἀπὸ μερικὸν νόμους, ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα γὰ εἶναι κοινὸς ὁ χάρτης οὗτος εἰς ὅλους τοὺς πολίτας, ἵνα δυνηθῇ οὕτω γὰ κατορθώσῃ τὸ ποθούμενον... καὶ τέλος πάντων τὴν ἐλάττωσιν τῶν κρισολογιῶν, αἵτινες ἐκ τῶν μερικῶν συνθηειῶν δύνανται γὰ ἐκπηγάσῃ...» (ὑπουργὸς Δικαίου Ἰω. Θεοτόκης).